

РЕШЕНИЕ

№ 2179

гр. София, 30.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 21.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **3370** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл.). Предявен е иск по чл. 121, ал. 1, т. 3 вр. чл.104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) от Р. Г. Д. срещу М. на О. за присъждане на обезщетение в размер на сумата от 10144 (десет хиляди сто четиридесет и четири) лева за периода от десет месеца, през които ищцата твърди, че не е била на служба, ведно със заплащане на законната лихва върху посочената сума, считано от датата на предявяване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Ищцата посочва, че заповед № РД – 07-337 от 31.07.2008 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция «Държавна собственост на М. на О.», с която е било прекратено служебното ѝ правоотношение на основание чл. 106, ал. 1, т. 1 от ЗДСл е отменена с влязло в сила решение № 2881 от 04.03.2010 г. по адм.дело № 9782/2009 г. по описа на Върховния административен съд, V отделение. Твърди, че за периода от 01.08.2008 г. до 30.09.2008 г. е получила обезщетение на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл, изплатено от М. на О. и съответно, претендира сумата в размер на 10 144 лева за периода от десет месеца, считано от 01.10.2008 г. до 31.07.2008 г., през който не е била на друга служба (по служебно и по трудово правоотношение) и не е получавал никакви доходи. Процесуалният представител на ищцата поддържа исковата молба, като моли съда да уважи предявения иск в пълен размер и претендира направените по делото разноски.

Ответната страна - М. на О., представлявана от юрк. Чюбатарова в писмено становище оспорва предявения иск по основание и размер, като прави възражение при

условията на евентуалност на прихващане на претендираната сума със сумата от 3 129,36 лева, представляваща изплатени за м.08 и м.09.2008 г. обезщетения по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл.

Контролиращата страна – С градска прокуратура, чрез представителя си прокурор П изразява становище за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед № РД – 07-337 от 31.07.2008 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция «Държавна собственост на М. на О.» е прекратено служебното правоотношение Р. Г. Д. на основание чл. 106, ал. 1, т. 1 от ЗДСл, считано от 01.08.2008 г.

С решение № 2881 от 04.03.2010 г. по адм.дело № 9782/2009 г. по описа на Върховния административен съд, V отделение е отменена като незаконосъобразна процесната заповед за прекратяване на служебното правоотношение с ищцата.

Установява се и няма спор между страните, че за периода от 01.08.2008 г. – 31.08.2008 г. и за периода от 01.09.2008 г. – 30.09.2008 г. Р. Д. е получила обезщетение в общ размер на 2 086, 24 лева на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл, изплатени от М. на О. видно от приетите по делото заповеди № ПС -198 от 09.10.2008 г. и № ПС – 161 от 09.09.2008 г. и служебна бележка рег. № 284 от 08.06.2010 г., издадена от дирекция «Финанси» на МО на РБ.

Видно от представените заверени копия от трудова и служебна книжка на ищца (след извършена съпоставка с оригиналите на представените трудова и служебна книжка) ищцата не е заемала длъжност по служебно или трудово правоотношение за периода, считано от 01.08.2008 г. (датата на прекратяване на служебното ѝ правоотношение).

За установяване размера претендираното обезщетение е представено удостоверение от 10.05.2010 г. на директор на дирекция «Финанси» при МО на РБ, от което е видно, че на Р. Д. са начислени и внесени осигурителни вноски за фонд «Пенсии» и УПФ за сметка на работодателя: 1. за 2008 г. – от м.10.2008 г. до м.12.2008 г. върху осигурителен доход в размер на 3129,36 лева; 2. за 2009 г. – върху осигурителен доход в размер на 12 517, 44 лева; 3. за 2010 г. върху осигурителен доход в размер на 2181,07 лева от м.01.2010 г. до 04.03.2010 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата, през която не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Brutната заплата за определяне на обезщетението е определената му brutна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай е налице първата хипотеза – ищцата е останала без работа и не е заемала друга държавна служба или длъжност по трудово правоотношение, считано от 01.08.2008 г. до 04.03.2010 г., към която дата е влязло в сила съдебно решение на Върховния административен съд за признаване на уволнението ѝ за

незаконно. Тази материалноправна предпоставка се установява от събраните по делото писмени доказателства – заверено копие от трудова книжка № 28 и служебна книжка № 37 от 23.08.2000 г. , издадени на Р. Г. Д.. Безспорно е налице уволнение на държавния служител Р. Г. Д. със заповед № РД – 07-337 от 31.07.2008 г. на изпълнителния директор на ИА „Държавна собственост на МО”, признато от Върховния административен съд за незаконосъобразно с влязло в сила решение.

Съдът намира, че искът е частично основателен по предявения размер. От общо претендираната сума в размер на 10144 лева за период от десет месеца, през който служителката е била без работа следва да бъде приспадната сумата за изплатено на същата обезщетение с правно основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл за м.08 и м.09.2008 г. Нормата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл определя като краен момент за периода, през който може да бъде претендирано обезщетение вследствие на незаконно уволнение от 10 месеца и този период тече от датата на прекратяване на служебното правоотношение. В настоящия случай правоотношението с ищцата е прекратено считано от 01.08.2008 г., което означава, че тя има право да претендира обезщетение само в размер на 10 месечни брутни трудови възнаграждения за времето от 01.08.2008 г. до 31.05.2009 г. След като на ищцата е изплатено обезщетение поради оставането ѝ без работа на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл за период от два месеца, считано от датата на прекратяване на служебното ѝ правоотношение, на същата се дължи заплащане на обезщетение за разликата от претендираната сума в размер на 10144 лева и изплатеното от М. на О. обезщетение в общ размер на 2086,24 лева. Като основа за определяне на претендираното обезщетение законодателят е посочил брутната заплата на служителя към момента на признаването му на уволнението за незаконно. В тази връзка въз основа на представеното удостоверение изх. № 278 от 10.05.2010 г., издадено от дирекция „Финанси” при МО на РБ се установява, че размерът на брутното месечно възнаграждение на ищцата към датата на признаване на уволнението ѝ за незаконно е за сумата от 1014,40 лева. Следователно, искът следва да се уважи за разликата от общия претендиран размер на 10144 лева и от изплатеното от органа обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер на 2086,24 лева, т.е. за сумата от 8057, 76 (осем хиляди петдесет и седем лева и седемдесет и шест стотинки).

С оглед основателната на предявения иск в посочения размер съдът намира, че следва да бъде уважено акцесорната претенция за присъждане на законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

На ищцата не следва да бъдат присъждани разноски по делото, доколкото видно от представения договор за правна защита и съдействие е договорено възнаграждение в размер на 700 лева, но липсва отразяване дали същата е била платена изцяло или отчасти и съответно, начина на плащането ѝ (в брой или по банков път).

Водим от горното, Административен съд С. град, I отделение, IV състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. на О., гр. С., ул. „Дякон Игнатий” № 3 да заплати на Р. Г. Д. ЕГН * сумата в размер на 8057, 76 лева (осем хиляди петдесет и седем лева и седемдесет и шест стотинки), представляваща обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за времето, през което не е била на работа, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 03.05.2010 г. до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск

в останалата част до претендирания размер от 10 144 (десет хиляди сто четиридесет и четири) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ :